

ŽENEVA 2017

Letošní Velikonoce trávíme ve švýcarské Ženevě. Opět se ukazuje výhodnost věrnostního programu leteckých společností. Poprvé využívám bonusové letenky od Miles and More. Vše zařizuji přes internet a funguje to naprosto bezchybně. Mám dvě letenky pro manželku a mne do Ženevy a zpět s leteckou společností Swiss. Na jarní cestu přemluvím ještě svou maminku, která si přikupuje letenku na společný let.

Na letišti jsme včas, tak naše cesta do Švýcarska začíná. Po hodině letu se přibližujeme nad Ženevu a na chuťových pohárkách zakoušíme sladkost pověstné švýcarské čokolády. Třebaže Švýcarsko není členem Evropské unie, nepodstupujeme žádné kontroly, vyjma těch bezpečnostních, neboť Švýcaři nedávno přistoupili k Schengenské smlouvě.

Ženevské letiště je propojeno s městem řádně fungující veřejnou dopravou. Při vyzvednutí kufrů si zdarma zařizujeme jízdenku na vlak, který nás odveze k hotelu. Každý, kdo do Ženevy přiletí, má nárok na přepravu k hotelu v Ženevě zdarma.

A v hotelu obdržíme jízdenky na MHD na celý pobyt. Tomu říkám skvělá služba.

V podzemních prostorách letiště je umístěno nádraží a k nástupišti je přistavený vlak, který právě odjíždí. Nastoupíme a vezeme se pouhých deset minut. Vystupujeme příští stanici. Stačí jen podejít širokou silnici a jsme před hotelem. Vše dopadlo dobře a můžeme se rovnou ubytovat. Matčin jednolůžkový pokoj je již připravený. Nastěhujeme se tedy všichni tři k ní a čekáme na telefon, který nám oznámí, že i my máme připravený pokoj. Telefon se rozezní po čtvrt hodince. Pokoje máme slušné a jsme všichni tři spokojení.

Proto hned vyrážíme do města na obhlídku. Naštěstí se hned u hotelu nachází pošta, kde obstaráváme nezbytné pohlednice a známky. Pak už neomylně vedou naše kroky k jezeru. Jsme nadšení, neboť pověstný vodotrysk stříká jezerní vodu do výšky 140 metrů. Třebaže jsou to pohledy úchvatné, ozývají se naše žaludky. Vybereme si na nábřeží krásnou restauraci s terasou, abychom se i při obědě mohli kochat pohledem na Ženevské jezero.

Oběd je lehký a útrata značná. Pro první oběd jsme si vybrali hotelovou restauraci řetězce Kempinski, aniž bychom to tušili. Ale

když jsme poprvé v Ženevě, tak to snad finančně zvládneme. Míříme do turistického centra, abychom zjistili všechny zajímavé možnosti, které zde podnikneme.

Pro mne vrcholem je návštěva Paláce národů, kde sídlí OSN. Tam se chci určitě podívat. Problém je v tom, že jsou svátky a i ve Švýcarsku ctí Velký pátek.

Naštěstí mají mít otevřeno v sobotu, která není svátkem. V turistickém centru mě přesvědčují, že v pátek je otevřeno, ale je zavřeno v sobotu a v neděli. Díky mému nepřesvědčenému pohledu mladík zvedá telefon a ověřuje informaci přímo v OSN. Je to tak, takže zítra se můžu těšit na návštěvu OSN. Jedeme se tedy podívat k Paláci národů, abychom znali cestu. Od hotelu

to máme asi 15 minut tramvají či autobusem. Kvůli bezpečnostním opatřením se doporučuje přijet o půl hodiny dříve.

Úsměvné je, že i Ženeva má svou Perlovou ulici. Všichni jsme se tam ocitli nedopatřením, tak jsme ulicí prošli, jako by se nechumelilo. A ono se nechumelilo! V Praze bylo chladno a Ženeva nás přivítala slunečným počasím s dvaceti stupni Celsia.

Zuzanka byla večer unavená, pár nocí před cestou se řádně nevyspala, tak zůstala na pokoji a já s mamčou vyrazil do večerní Ženevy. Třebaže je to kosmopolitní město a setkáváme se tu se všemi možnými rasami i vyznáními, působí město bezpečně. Proto nepřekvapí, že jsem povečeřel vynikající kebab. Mimochodem restaurací tohoto typu je v Ženevě opravdu mnoho a využíváme je jak pro obědy, tak pro večere po celý náš pobyt.

Po snídani vyrážíme na autobus, který nás má zavést před vchod do OSN. Jenže je Velký pátek, to znamená, že jízdni řády jsou podle neděle. Autobus končí jinde. Naštěstí to od ruské mise není k bráně daleko. Před námi už tu jsou dvě organizované výpravy, které mají přednostní vstup. Přesně v 10.00 se otevřou dveře a po nezbytné bezpečnostní prohlídce nám vystaví návštěvnické cedulky. Po zaplacení vstupného se přesouváme do návštěvnického centra. Zde vrcholí můj zájem. Je tu totiž poštovní přepážka. OSN má čtyři sídla po celém světě: Nairobi, Vídeň, Ženeva a New York. Poslední tři vydávají vlastní poštovní známky a jsou členem Světové poštovní unie, která působí v rámci OSN. Nemohl jsem odolat a některé pohlednice jsem odtud poslal. Lepil jsem poštovní známky OSN a vhodil do jediné OSN poštovní schránky v Ženevě. Poštovní úřad je opatřil razítkem.

To už se nás ujímá průvodce Pavel, který nám ukáže Palác národů. Mluví anglicky, ale po několika minutách zjišťuji, že angličtinou hovoří na půl úst, takže mu pořádně rozumí pouze manželský pár ze Spojených států amerických, který s ním komunikuje. V půli prohlídky nabývám dojmu, že ho ta práce dnes nebaví. Přesto jsem rád, že si můžu prohlédnout tři zasedací místnosti. Zklamaný jsem pouze z toho, že se nemůžeme projít přilehlým parkem. Bezpečnostní opatření nám to zakazují. Po dvou a půl hodinách opouštíme půdu OSN.

Zastavujeme se zpět v hotelu, aby si dámy odložily svetry, neboť teplota stoupla k 25 °C. Po obědě se vydáváme autobusem číslo 8, stejná linka, která jezdí k OSN, za Ženevu. Jsme svědkem nechutné události. Téměř před konečnou přistoupí mladík, který je evidentně nemocný, má tělo zkřivené a posmrkává. Naneštěstí posmrkává a odplivuje si přímo v autobusu. I místní jsou chováním zaskočení. Naštěstí jsme dojeli na konečnou. Ta je jen 50 metrů od švýcarsko-francouzské hranice. Procházíme do Francie, aniž by nás někdo stavil, či kontroloval. Po půl kilometru svižné chůze docházíme k dolní stanici lanovky. Na mamču je vedro a i rychlost chůze způsobila, že cítí srdeční slabost.

Zuzanka zakoupila jízdenky, jelikož jsme ve Francii, tak platila v eurech. A už nás kabinová lanovka unáší vzhůru. Pohled na vzdálenou Ženevu mamče vrací barvu do tváří. Lanovka stoupá téměř kolmo, až mě provázejí slabé závratě. Nahoře vane čerstvý vítr a není takové vedro. Z vyhlídkové plošiny pozorujeme francouzsko-švýcarské pomezí.

Kocháme se pohledy na Ženevu, jezero s vodotryskem i letištní plochu, kde jsme včera přistáli. Mamča si přála na tento vrch vystoupat, neboť na něj hledí z okna svého hotelového pokoje. Tvarem i lanovkou jí připomíná Petřín, třebaže na pražský kopec jezdí lanovka kolejová. Překřtila francouzský Salève na Petřín.

Od lanovky vedou turistické cesty. Nejbližším cílem je 15 minut vzdálená vyhlídka na nejvyšší horu Evropy – Mont Blanc. Třebaže Zuzanka protestuje slovy, že není na branném cvičení, ale že je na dovolené, nic to nezmění na našem rozhodnutí podniknout menší pěší túru.

Po pár metrech však mamča zjišťuje, že je to nad její fyzické síly. Pokorně

se vracíme zpět klanovce. Sjíždíme lanovkou dolů a volným krokem se vracíme do Švýcarska. Přesto nadhled, který jsme tu získali, si uchováváme v paměti. Ženeva je krásná i z francouzského kopce.

Naštěstí si v autobuse sedáme a odjíždíme do hotelu. Mamču necháváme odpočinout na pokoji a tentokrát se Zuzankou vyrazím na obhlídku večerní Ženevy. Zítra nás čeká perný den, tak doufáme, že bude mamče dobře a bude moci výlet podstoupit. Neuléhá se nám klidně. Zjišťujeme si všechny potřebné informace, včetně povětrnostních podmínek, abychom nebyli v sobotu zaskočení.

Ráno volám mamče na pokoj a ze srdce mi spadne velikánský balvan. Mamče je dobře, odpočala si a je natěšená na výlet. Po snídani se vydáváme na Alpské náměstí, kde sídlí cestovní kancelář, u které jsme si včera zaplatili celodenní výlet do francouzského Chamonix.

Autobus je již připravený a my opět opouštíme Ženevu a Švýcarsko. Cesta ubíhá rychle a za hodinku jsme ve francouzském alpském městečku. Nejdříve nás čeká výjezd lanovkou na vrch Aiguille du Midi do výšky necelých čtyř kilometrů. Chamonix se nachází asi v 1000 metrech nad mořem, překonáme výškové tři kilometry! Lanovka má dvě části, takže po strmém stoupání z Chamonix musíme přestoupit do další kabinky, která nás vyveze na střechu Evropy.

Vrcholky Alp stále pokrývá sněhová čepice. Teplota klesla na pouhých osm stupňů Celsia, ovšem pod nulou. Naštěstí mě hřeje nejteplejší tričko, které jsem si s sebou do Ženevy zabalil. Tento výlet je

dílem okamžiku, v Praze jsme o něm nepřemýšleli, ale když jsme při večerní procházce viděli nabídku cestovky, nemohli jsme odolat. Aspoň že mám lehkou bundu, která neprofoukne.

Z vyhlídky na Mont Blanc vidíme pouze mraky, které horu zahalují. Musíme vážit každý krok, pomalu zdolávat všechna schodiště, neboť vzduch je tu řídký a naše tělo na kyslíkový deficit není připraveno. Zvládáme to statečně a hřeje nás v mrazivém poledni to, že nás fotí ještě zmrzlejší Ind.

Po důkladné prohlídce sjíždíme zpět do Chamonix. Zajdeme si na oběd, kde si dáváme fondue. Vysvětluji majitelce, že jsme to nikdy nejedli, tak se nám dostává náležitě pozornosti a péče. Dostáváme pět druhů mas a dva vývary, ve kterých si máme pomocí speciálních naběraček masa uvařit. K tomu dostáváme výbornou kombinaci rýže a nasekaných kukuřičných zrn. Faux pas se mi povede s vejci, o kterých jsem si myslel, že jsou již vařená. Kdepak, byla syrová a bylo na nás si je udělat ve vývaru jako ztracená.

Dospěl jsem k tomu, že tento druh jídla je vhodný na obchodní schůzky. Pomalu se připravuje kousek za kouskem, tak je čas diskutovat. Po hodině odcházíme sytí směrem k nádraží. Chamonix má dvě nádraží. Jedno slouží klasické železnici a druhé ozubnicové ledovcové dráze. Tam míříme my. Ve 14 hodin nám odjíždí vlak k ledovci Mer de Glace. Vlak je plný, ale naštěstí sedíme. Pomocí ozubnice stoupáme opět vzhůru.

Po výstupu z vlaku se odebereme na vyhlídku, ze které je vidět ledovec. Zvláštní podívaná to není. Ledovec je špinavý, ale vidíme, jak formoval údolí. K ledovci vede kabinová lanovka. Sjíždíme do dolní stanice, abychom zjistili, že ke vstupu do jeskyně v ledovci je to dalších tisíc schodů. Nikomu z nás se dolů nechce. Vrátime se lanovkou zpět a dojdeme na pořádnou vyhlídkovou plošinu. Zde je ve skále vyhloubená chodba, ve které je expozice krystalů. To se nám líbí.

Počasí je nevyzpytatelné. Zatáhlo se a začíná krápat. Nejvyšší čas se vrátit do Chamonix. V Chamonix nám zbývá čas na lehkou procházku. Bohužel nebe se otvírá a začíná pršet. Přesto jsme si hlavní třídu, která je turistickou ulicí, prohlédli.

Pak už jen čekáme před nádražím na autobus. Má asi deset minut zpoždění a ještě zastaví jinde, než bylo dohodnuto. Naštěstí pro nás přijel a sedíme v suchu. Těšíme se do Ženevy, kde nás čeká krásné večerní sluníčko a oblíbených 20 °C.

V Ženevě jsme všichni pookřáli a konečně jdeme společně na večeři. Před námi je poslední den a sprádáme plány, jak si ho užijeme. Letadlo odlétá až v 19 hodin, tak máme plno času.

V neděli si necháváme kufry na recepci a jdeme se podívat po kostelech. Naproti hotelu se nachází bazilika Panny Marie. Nedělní dopoledne je zasvěcené bohoslužbám. Bazilika je úplně plná. Nevím, zda je to Velikonocemi, nebo zda jsou Švýcaři tak pobožní.

Trolejbusem se dopravíme k historickému centru. Střed města je velmi malý, stejně jako Ženeva není rozlehlým městem. Úzkými uličkami doputujeme ke katedrále svatého Petra. I zde probíhá bohoslužba. Já a Zuzanka nechceme svátost rušit, tak čekáme na mamču, která se chtěla do katedrály podívat. Vrací

se naštvaná, neboť ji z chrámu Božího vykázali. Cítí se dotčeně, neboť jako křtěná katolička se chtěla zúčastnit obřadu. Jenže ten začal drahnou chvílí před její návštěvou. Nezbyvá nic jiného, než duchovní záležitosti odložit a vrátit se k cestovatelskému programu.

Měli jsme na programu projížďku po jezeře. V rámci MHD fungují čtyři přívozy. Využili jsme toho a plavili se na všech čtyřech. Nejdříve jsme pluli od věže Molard k hotelu Kempinski. Tam jsme přesedli na další trajekt, který nás odvezl přes jezero k vodotrysku. Zjistili jsme, že vodotrysk se pouští pouze přes den. Na noc ho šetrní Švýcaři vypínají. Když jsme večer viděli jezero bez vodotrysku, byl to pro nás smutný pohled.

Museli jsme tedy využít toho, že je v poledne v provozu a šli jsme se k němu vyfotografovat. Nevýhodou tak vysokého vodního sloupce je fakt, že když se změní vítr, zkropí vás od hlavy k patě. Lehce promočení se procházíme po pláži, vybíráme si z četných občerstvovacích stánků jeden, kde obědváme. Z plážového přístaviště plujeme přívozem na druhý břeh do botanické zahrady. Zahrada je velkým parkem, kde se shromažďují lidé a pořádají pikniky.

Mamča se projeví jako znalý botanik, neboť přesně určí papouščí tulipány i zahradní sedmikrásky, kterým říká chudobky. Jelikož čas pokročil, vrátili jsme se přívozem na pláž, odkud nás nejdelší vodní linka přepravila k hotelu Kempinski. Před hotelem Beau Rivage jsme našli pomník císařovny Alžběty, kterou zde propíchl anarchista, čímž z Františka Josefa I. udělal vdovce. Ve zmíněném hotelu podepisuje Tomáš Garrigue Masaryk v listopadu 1918 deklaráci o nezávislosti Československa. Nepředpokládám, že by to byla náhoda. Na tragickém osudu mocnářství vzniká nová republika, která oproti císařství má ale jepičí život.

Zbývá jen nakoupit švýcarskou čokoládu a odjet vlakem na letiště. Odletová hala je tentokrát od nádraží velmi vzdálená. Neskutečná fronta na bezpečnostní odbavení mě silně znervózňuje, zvláště když někteří cestující se chovají velmi sobecky. Odletová stojánka je na úplném konci letiště. Naštěstí přicházíme ve chvíli, kdy začíná nástup do letadla. V klidu se usadíme a necháme na jazyku rozplývat čokoládovou chuť Ženevy.